

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/150/2023
Identifikačné číslo spisu:	7220202430
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7220202430.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. M., narodeného H., B., zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Košice, Pollova 32, proti žalovanej F. S., narodenej H., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Ľubomírom Niedelským, Košice, Hviezdoslavova 7, o neplatnosť darovacej zmluvy, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-10C/16/2020 (pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 10C/16/2020), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. februára 2023 sp. zn. 5Co/27/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. júna 2021 č. k. 10C/16/2020-90 zamietol žalobu žalobcu (výrok I.) o určenie, že je absolútne neplatná darovacia zmluva uzatvorená medzi žalovanou ako obdarovanou a G. M., narodenou H., ako darkyňou, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom B., katastrálny odbor, T., rozhodnutím o povolení vkladu darovacej zmluvy F. z 9. marca 2020 - 433/20 (ďalej „darovacia zmluva“) a rozhodol, že žalovanej proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na tvrdenia žalobcu v žalobe a v priebehu sporu, že je vnukom G. M., narodenej H., ktorá darovacou zmluvou previedla na svoju dcéru - žalovanú, vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, okres B., obec B., katastrálne územie T., necelé tri mesiace po smrti otca žalobcu, hoci približne pred dvomi rokmi pri návšteve u žalobcu mala G. M. spomenúť, že by po svojej smrti chcela rozdeliť svoj majetok všetkým svojim deťom, prípadne tiež žalobcovi ako vnukovi, pretože už vtedy vyjadrila obavy o otca žalobcu, ktorý bol vážne chorý a alkoholik. Žalobca tvrdil, že označenú darovaciu zmluvu uzavrela stará matka žalobcu G. M. jednak bez toho, aby bola na taký úkon právne spôsobilá, lebo sporný právny úkon realizovala vo vysokom veku XX rokov, kedy začala zabúdať, nevie sa o seba postarať a nie je mentálne úplne v poriadku a tiež darovaciu zmluvu uzavrela v rozpore s dobrými mravmi, pravidlami morálneho charakteru, ako je vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomný rešpekt. Naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení žalobca preukazoval tvrdením, že v prípade úmrtia jeho starej matky by bol ako

neopomenuteľný dedič poškodený na svojich dedičských právach, nakoľko po smrti otca je žalobca dedičom. Pretože otec žalobcu bol synom darkyne G. M., babky žalobcu, po smrti otca by aj žalobca mal mať časť nároku na označenú nehnuteľnosť.

1.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal aj na obranu žalovanej, ktorá namietla, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy a poprela tvrdenia žalobcu v žalobe o zdravotnom stave darkyne a o tom, že zmluva bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdila pritom, že darkyňa obmedzenú spôsobilosť na právne úkony nemá, jej psychický stav a poznávacie schopnosti sú dobré a nehnuteľnosti získala žalovaná darom od svojej matky iba preto, že ona jediná jej poskytuje sústavnú opateru a plnú starostlivosť v jej byte v B. na S. ulici, keďže trpí chorobami pohybového ústrojenstva, čo bolo jediným dôvodom, prečo podpis darkyne na darovacej zmluve bol overený priamo v jej byte. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie z medzi stranami sporu nespornej skutočnosti, že žalovaná nadobudla označenú nehnuteľnosť - byt č. XX na X. poschodí domu na L. ulici v B., na základe darovacej zmluvy medzi G. M. ako darkyňou a žalovanou ako obdarovanou, ktorá je v súčasnosti vedená ako jej vlastníčka na základe rozhodnutia o povolení vkladu z 9. marca 2020.

1.3. Odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/98/2020 súd prvej inštancie konštatoval, že ak predmetom sporu je určenie neplatnosti darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovanou ako obdarovanou a G. M. ako darkyňou, žalobca je vnukom darkyne a z obsahu žaloby vyplýva, že prostredníctvom žaloby chce žalobca docieľť obnovenie vlastníckeho práva darkyne k označenej nehnuteľnosti argumentujúc, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný, lebo ak bude obnovené vlastnícke právo darkyne k nehnuteľnosti, bude nehnuteľnosť predmetom dedičského konania po smrti darkyne, po ktorej bude mať právo dediť aj žalobca ako jej vnuk, pričom za dôvod neplatnosti darovacej zmluvy označil neschopnosť darkyne vnímať a posúdiť následky svojho konania, vzhľadom na jej zdravotný stav, je v prvom rade potrebné zaoberať sa existenciou naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a otázkou vecnej legitímácie, a až keď tieto podmienky budú splnené, je možné zaoberať sa konkrétnymi dôvodmi, z ktorých žalobca absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy odvodzuje.

1.4. Súd uzavrel, že žaloba trpí zjavným nedostatkom vecnej legitímácie v situácii, ak stranou sporu nie je druhá zmluvná strana darovacej zmluvy, a teda darkyňa G. M. a žalobca, ktorý nebol zmluvnou stranou, v spore o neplatnosť darovacej zmluvy zažaloval len obdarovanú žalovanú a darkyni v spore určil iba postavenie svedka, keď navrhol jej vypočutie ako jeden z dôkazných prostriedkov napriek tomu, že darkyni v tomto spore jednoznačne patrilo postavenie strany sporu, či už na strane žalobcu alebo na strane žalovanej. Odkázal pritom na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/122/2002, 1Cdo/11/2003, podľa ktorého ak má byť určená neplatnosť zmluvy, vecne legitimovaní ako účastníci, či už ako žalobcovia, alebo žalovaní, sa musia konania zúčastniť všetci tí, ktorí zmluvu uzavreli, prípadne ich právni nástupcovia. Ďalej súd usúdil, že žalobca na podanej žalobe nemá ani naliehavý právny záujem, lebo darkyňa G. M. doposiaľ žije, a preto žalobca sa nemôže domáhať práv dediča, keďže sa zatiaľ dedičom darkyne G. M. nestal. Dôvodil, že darkyňa by sa síce opätovne stala v katastri nehnuteľností zapísanou vlastníčkou nehnuteľnosti s možnosťou voľne a slobodne nakladať so svojím majetkom, ale žalobcovu postavenie dediča to nijako nezmení a nezlepší, keďže v čase rozhodnutia súdu dedičom nie je. Dodal, že vidína toho, čo by žalobca mohol nadobudnúť v budúcnosti ako dedič po smrti G. M. naliehavý právny záujem nepreukazuje, lebo samotné vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy by nijako neovplyvnilo majetkové práva žalobcu, vlastníkom nehnuteľnosti by sa nestal žalobca a darkyňa môže so svojím majetkom ľubovoľne disponovať, na čom nemôže nič zmeniť postavenie žalobcu ako budúceho dediča darkyne. Odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/26/2007, 1Cdo/91/2006 súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na absenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a záver o nedostatku vecnej legitímácie, nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom na preukázanie ním tvrdenej neplatnosti samotnej darovacej zmluvy, lebo výsledok rozhodnutia súdu návrhy na vykonanie dokazovania zo strany žalobcu by nemohli ovplyvniť. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, nakoľko z obsahu súdneho spisu nevyplývali také výnimočné okolnosti prípadu, ani majetkové pomery žalobcu, ktorý je zamestnaný a žiadne relevantné majetkové pomery pri svojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov počas konania nedeclaroval, a ktoré by podľa § 257 CSP odôvodňovali nepriznanie náhrady

trov konania žalovanej.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 9. februára 2023 č. k. 5Co/27/2022-149 potvrdil rozsudok okresného súdu z 22. júna 2021 č. k. 10C/16/2020-90. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 137, § 129 ods. 1, ods. 2, ods. 3 CSP a vecne tým, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení a z dôvodu, že žalobu bolo nutné zamietnuť aj pre nedostatok vecnej legitímácie na strane žalovanej, pokiaľ žalobca za žalovanú neoznačil dárkyňu, ktorá doposiaľ žije a bola účastníčkou namietanej darovacej zmluvy. Zodpovednosť za správne vyšpecifikovanie žalovanej strany v žalobe má v tomto spore žalobca, a preto musí znášať následky spojené so svojím pochybením pri určení, kto má byť pasívne legitimovaný v spore o žalobe, ktorou žiadal určiť, že označená darovacia zmluva uzavretá medzi žijúcou dárkyňou G. M. a žalovanou, je absolútne neplatná. Odvolací súd uviedol, že žalobcovi sa v odvolaní nepodarilo spochybníť správnosť záveru súdu prvej inštancie, že nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pokiaľ v tejto súvislosti iba bez ďalšieho tvrdil, že v jeho prípade sa nejedná o žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, a ani inú žalobu v zmysle § 137 písm. a) až d) CSP, a preto je v jeho prípade prípustný aj iný druh žaloby. Nakoľko konkrétna odvolacia argumentácia žalobcu v tomto smere v odvolaní absentuje, odvolací súd iba pre úplnosť uviedol, že žalobou možno v zmysle § 137 požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy v situácii, ak jej účastníkmi (zmluvnými stranami) boli tretie osoby, a to žalovaná ako obdarovaná a dárkyňa G. M. (doposiaľ žijúca), ktorú však žalobca stranou sporu neučinil. Ani právnym úvahám, na podklade ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nemožno nič vytknúť. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nebola spôsobilá spochybníť ani odvolacia námietka žalobcu založená iba na tvrdení, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz výsluchom svedkyne G. M.. So zreteľom na dôvody zamietnutia žaloby žalobcu, na závery súdnej praxe, podľa ktorých nevykonať dôkaz navrhnutý stranou môže súd v prípade, ak dôkaz nemá relevanciu k predmetu konania, dôkaz nemá vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k skutočnosti, ktorá sa tvrdí alebo ide o dôkaz nadbytočný a na to, že túto odvoláciu námietku žalobca v odvolaní bližšie nekonkretizoval, odvolací súd odkázal na náležité odôvodnenie nevykonania tohto dôkazu súdom prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia rozsudku. S ohľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku, a preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho (v odvolaní žalobcom nespochybňovaného) výroku o trovách konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP. Dovolateľ uviedol, že ide o žalobu o vyslovenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu, pričom uviedol, že zákon mu umožňuje podať tento druh žaloby, pretože výpočet žalôb v § 137 CSP je založený na exemplifikatívnom výpočte druhu žalôb, a teda sú prípustné aj iné žaloby ako žaloby vymenované v § 137 CSP. Súd nesprávne vec posúdil a nevykonaním navrhovaných dôkazov - výpočtu v konaní ako svedka G. M., ktorá bola vlastníčkou nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXXX, okres B., obec B., katastrálne územie T.. Dovolateľ poukázal na judikatúru, o ktorú oprel aj svoju podanú žalobu a naliehavý právny záujem žalobcu, a to: ZSP 6/2003, str. 163, ZSP 3/98, R 17/1972 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/31/2011. Podľa dovolateľa: „Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým.“ Namietal, že súd nevyzval žalobcu v zmysle ustanovenia § 129 CSP, aby doplnil neúplný okruh strán sporu, teda aby odstránil vady podania a neurčil mu na to ani lehotu nie kratšiu ako 10 dní. Súd tak nepostupoval voči žalobcovi v súlade s o základnými princípmi Civilného sporového poriadku, kedy bol porušený princíp čl. 6 CSP, právo strany žalobcu v konaní pred súdom. V celom rozsahu nesúhlasil s právnym posúdením predmetnej veci, kde súd postavil celé odôvodnenie svojho rozhodnutia na premise, že na strane žalobcu neexistuje naliehavý právny záujem a podanú žalobu posúdil iba podľa ustanovenia § 137 CSP. Dovolateľ nesúhlasil s takýmto odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože v ňom absentuje posúdenie otázky existencie a teda aj prípustnosti iného druhu žalôb, než je v § 137 CSP. Súd bez upresnenia uviedol, že žaloba trpí zjavným nedostatkom

vecnej legitímácie, a teda či súd mal na mysli nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd sa nevysporiadal a podrobne svoje rozhodnutie neodôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobcu s poukazom na § 355 a § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by bol odvolací súd istý svojím rozhodnutím, tak by v poučení o oprávnom prostriedku „nedal možnosť“ podať proti jeho rozhodnutiu mimoriadny opravný prostriedok. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ navrhol odklad vykonateľnosti vo vzťahu k priznanej náhrade trov konania žalovanej rozhodnutím Okresného súdu Košice II a Krajského súdu v Košiciach.

4. Žalovaná sa k predmetnému dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť.

5.1. Podľa § 444 ods. 1 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho vykonateľnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

5.2. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočnosť, neurčitosť a nejasnosť odôvodnenia rozhodnutia a súd tak neposkytol vo svojom

odôvodnení odpovede na odvolacie námietky. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, kde mohol vypočúť žalobcu a tým znemožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

16. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

17. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené

vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

19. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že procesné právo rozlišuje procesné úkony účastníka konania chybné a bezchybné, prípustné a neprípustné, účinné a neúčinné. Bezchybný je procesný úkon, ktorý má všetky predpísané obsahové a formálne náležitosti upravené v Civilnom sporovom poriadku. Pri procesných úkonoch je pritom rozhodujúci prejav vôle; platí totiž tzv. teória prejavu, a nie teória vôle, ktorá sa vzťahuje iba na súkromnoprávne (občianskoprávne) úkony. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 223/2013 vyslovil, že poučovaciu povinnosť súdu nemožno vo všeobecnosti vykladať tak, že by mal súd poučovať účastníkov o hmotnom práve, pretože potom by už nešlo o odstraňovanie väd podania, ktoré bránia prerokovaniu a rozhodnutiu veci, ale išlo by o radu účastníkov, ako by mal postupovať, aby bol prípadne vo veci úspešný. To by znamenalo *inter alia* tiež porušenie práva účastníka na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní. Žalobca je povinný svoj nárok v žalobe skutkovo vymedziť, nemusí ho právne vyhodnotiť a zdôvodniť, ak ho predsa len v žalobe právne posúdi, súd daným posúdením nie je viazaný. Je totiž vecou súdu, aby v zmysle zásady „*iura novit curia*“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku žalobcu je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah posudzovaného právneho vzťahu (NS SR sp. zn. 5Cdo/120/2017). Zákon preto ukladá žalobcovi povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti. Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. obsah žaloby, právomoc, príslušnosť, procesná subjektivita), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Predmet konania (resp. obsah žaloby) totiž nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (*petitum*), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (*causa petendi*). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný *petitum* žaloby po obsahovej stránke a tento *petit* je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. Táto povinnosť bola zo strany súdu prvej inštancie náležite splnená. Odvolací súd zdôraznil, že žaloba žalobcu bola dostatočne určitá a zrozumiteľná, aby o nej mohlo prebehnúť civilné sporové konanie, a preto nebol potrebný postup podľa § 129 CSP.

21. Žalobcovi sa v odvolaní nepodarilo spochybníť správnosť záveru súdu prvej inštancie, že nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pokiaľ v tejto súvislosti iba bez ďalšieho tvrdil, že v jeho prípade sa nejedná o žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, a ani inú žalobu v zmysle § 137 písm. a) až d) CSP, a preto je v jeho prípade prípustný aj iný druh žaloby. Nakoľko konkrétna odvolacia argumentácia žalobcu v tomto smere v odvolaní absentuje, odvolací súd iba pre úplnosť pripomína, že žalobou možno v zmysle § 137 požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Podľa § 137 CSP žalobou možno tiež požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo (písm. c)), o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (písm. d)). V okolnostiach súdnej veci pri riešení procesnej prípustnosti žaloby žalobcu podľa § 137 písm. c) CSP a/alebo podľa § 137 písm. d) CSP sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, z akého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje v konaní ním uplatňovaný nárok (t. j. predmet konania), následne tento vzťah dôsledne analyzoval a nakoniec správne vyhodnotil a

posúdil po právnej stránke a správne uzavrel, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy v situácii, ak jej účastníkmi (zmluvnými stranami) boli tretie osoby, a to žalovaná ako obdarovaná a darkaňa G. M. (doposiaľ žijúca), ktorú však žalobca stranou sporu neučinil. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nebola spôsobilá spochybniť ani odvolacia námietka žalobcu založená iba na tvrdení, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz výsluchom svedkyne G. M.. So zreteľom na dôvody zamietnutia žaloby žalobcu, na závery súdnej praxe, podľa ktorých nevykonať dôkaz navrhnutý stranou môže súd v prípade, ak dôkaz nemá relevanciu k predmetu konania, dôkaz nemá vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k skutočnosti, ktorá sa tvrdí alebo ide o dôkaz nadbytočný a na to, že túto odvoláciu námietku žalobca v odvolaní bližšie nekonkretizoval, odvolací súd na tomto mieste odkazuje na náležité odôvodnenie nevykonania tohto dôkazu súdom prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia rozsudku.

22. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP iba odkazom na toto ustanovenie. V posudzovanom prípade dovolateľ síce v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP, ale v súlade s § 431 ods. 2 CSP nešpecifikoval, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania predpokladaná v § 420 písm. e) CSP. Dovolací súd uviedol, že dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľ v podanom dovolaní, v zmysle vyššie uvedeného, nevymedzil dôvod ani nešpecifikoval v čom spočívala táto vada. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

23. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP tým, že poukázal na judikatúru, o ktorú oprel aj svoju podanú žalobu a naliehavý právny záujem žalobcu a to odkazom na: ZSP 6/2003, str. 163, ZSP 3/98, R 17/1972 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/31/2011. Dovolateľ uviedol, že „Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým.“

24. Dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

25. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinstančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/14/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/50/2017 a 8Cdo/141/2017).

26. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za

pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikročiť k meritornému dovolaciemu prieskumu.

27. Dovolací súd poukazuje, že v rozhodnutí, na ktoré dovolateľ poukázal, sp. zn. 5Cdo/31/2011, ide o odlišný skutkový základ sporu, ktorý je na prejednávanej právnu vec neaplikovateľný. Otázkou analógie v skutkovom stave ako predpokladu aplikácie ustálenej rozhodovacej praxe sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020 (ZNaU 24/2020), ktorý judikoval, že „(...) Ak však nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších súdnych rozhodnutí nie je namieste. Ak najvyšší súd nesprávne vyhodnotí analógiu v skutkovom stave a toto posúdenie má za následok odmietnutie dovolania, ide o porušenie práva na spravodlivý proces.“ Zásada o analógii v skutkovom stave ako nevyhnutného predpokladu aplikácie ustálenej rozhodovacej praxe je aplikovateľná aj na aktuálne rozhodovanie dovolacieho súdu. Dovolateľom označené rozhodnutie najvyššieho súdu nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax pre prejednávaný prípad, nakoľko predmetné rozhodnutie neriešilo skutkovo a právne analogickú situáciu, o akú ide v danej veci. Dovolateľ z rozhodnutia len vyňal špecifikáciu naliehavého právneho záujmu.

28. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková), na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia.

29. Dovolací súd v kontexte uvedeného tiež poznamenáva, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Podstatný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“.

30. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo aj dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

31. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) predovšetkým neuviedol, ktorý konkrétny dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP a) a c) v podanom dovolaní uplatňuje, a teda zodpovedajúcim spôsobom nevymedzil nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP tohto právneho predpisu. Dovolateľ navyše žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu, pričom uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli.

Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie, či odvolací súd.

32. Na takto uvedené dôvody, uvedené v dovolaní vo všeobecnej rovine, nemohol dovolací súd prihliadnuť, pretože tento nemôže dovolacie dôvody extrahovať z obsahu podaného dovolania, nakoľko by tým suploval aktivitu dovolateľa a napokon, v konečnom dôsledku, by uskutočnil dovolací prieskum v rozpore s účelom a s koncepciou Civilného sporového poriadku, vyjadrenou v ustanovení § 421 ods. 1 CSP, resp. námietky nesprávneho posúdenia veci. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľ v podanom dovolaní, v zmysle vyššie uvedeného, nešpecifikoval právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola rozhodovaná rozdielne.

33. Nad rámec (obiter dictum) dovolací súd poukazuje na to, že žalobca na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy nepreukázal naliehavý právny záujem. Pokiaľ G. M.ije, žalobca sa nemôže domáhať práv dediča, keďže zatiaľ dedičom G. M. nie je. Vidina toho, čo by žalobca mohol v budúcnosti smrťou G. M., ktorá až do toho okamihu môže so svojím majetkom ľubovoľne disponovať, nadobudnúť, naliehavý právny záujem nepreukazuje. Samotné vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy by teda nijak neovplyvnilo a nemalo dopad na jeho majetkové práva, keď vlastníkom nehnuteľnosti nebol žalobca a nič na tom nemení ani jeho postavenie budúceho dediča. Podaná žaloba trpí aj nedostatkom vecnej legitímácie. Žalobca, ktorý nebol zmluvnou stranou o neplatnosť darovacej zmluvy zažaloval len obdarovanú - žalovanú. G. M. určil postavenie svedka, keď navrhol jej vypočutie ako jeden z dôkazných prostriedkov. G. M. však v tomto spore patrilo postavenie strany sporu (či už na strane žalobcu alebo žalovanej). Ak má byť určená neplatnosť darovacej zmluvy, vecne legitimovaní ako účastníci (žalobcovia, žalovaní) sa musia konania zúčastniť všetci, ktorí uzavreli darovaciu zmluvu prípadne ich právni nástupcovia. Darkyňa je matkou žalovanej a starou matkou žalobcu a ku dňu rozhodnutia súdu bola nažive. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy z dôvodu, že jej účastníkmi (zmluvnými stranami) boli tretie osoby, a to žalovaná ako obdarovaná a darkyňa (doposiaľ žijúca), ktorú však žalobca stranou neučinil.

34. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietať nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Dovolanie, v ktorom namietať nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP súd odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.